

Šmílův DAF	Korach	Dopravdy.cz
5. tamuz 5769 27. červen 2009 začátek šabatu: 20:58 konec šabatu: 22:25	 Časy z Kaluach.net východ slunce 4:54 šma jisrael do 7:05 mincha od 13:46 západ slunce 21:16 tři hvězdy 22:00	

Zdroje textů, obrázků a informací:

Sidra v číslech

38. paraša v Tóře (z 54) a 5. v knize Bemidbar (z 10), obsahuje 13 „paršiot“, 7 otevřených, 6 zavřených, skládá se z 95 vět, 1409 slov a 5325 písmen, obsahuje 9 micvot, 5 příkazů a 4 zákazy (V Izraeli se tento šabat čte sidra Chukat.)

Alijot v kostce

Kohen: Korach a jeho skupina vystupují otevřeně proti Mošemu. Stručně řečeno Koracha štválo, že jeho nejbližší příbuzní (bratřenci) získali významné posty – Moše se stal vůdcem a prorokem, Aharon veleknězem a Elicafan hlavou Kehatova rodu – zatímco na něj žádná funkce nezbyla. Vyzval tedy další nespokojence, hlavně Reuvenovce, které ve významu přeskočil kmen Jehuda, ve zdvojení podílu Josefovi děti Efraim a Menaše a v chrámové službě Levitů. Podle tradice křičel Korach na Mošeho: „Je-li celá obec svatá, k čemu jsou nám vůdci? Bude-li celý talit modrý, potřebuje blankytnou nitku? Je-li dům plný svítek Tóry, potřebuje mezuzu? (Jen tak, mimochodem, na obě Korachovi „otázky“ je halachická odpověď „ano“.) Moše nabízí zkoušku. Korach a jeho skupina bude obětovat KETORET (směs vonných bylin) spolu s Aharonem.

Levi: 250 Korachovců se pokusí obětovat KETORET. Jiní vzbouřenci, Datan a Aviram, odmítají s Mošem jednat a viní ho, že je vyvedl z Egypta, země oplývající mlékem a medem, aby zemřeli na poušti.

Šliši: Bůh lidu nařizuje oddělit se od vzbouřenců Datana a Avirama. Roztrhnutí země a smrt vzbouřenců. Boží hněv následně spaluje 250 opovážlivců. Z měděných lopatek, které chtělo 250 mužů použít k obětování KETORETu nechá Moše vyrobit měděný plášť oltáře na věčnou připomínku, že chrámová služba je jen pro kněží. Lid viní Mošeho ze smrti vzbouřenců.

Revii: Bůh opět navrhuje zničení celého lidu. Aharon pomocí KETORETu zastavuje pohromu, již padlo za obětí 14700 lidí. Korachův příběh uzavírá sled tří velkých hříchů (vzpour) na poušti. Zlaté tele bylo vzpourou proti Bohu a Bůh byl v jeho případě nejmilosrdnější. Hřích průzkumníků směřoval proti zemi Izrael. Korach se vzbuřil proti Mošemu. Vzpoura proti Mošemu byla čistě mezilidská záležitost a Bůh v ní zasáhl nejtvrději. Podobně se Bůh zachoval již v První knize, protože potopa (v případě úpadku lidské morálky) a rozptýlení (po stavbě babylonské věže jako symbolu vzpoury proti Bohu) nejsou srovnatelné tresty.

Chamiš: Každý z knížat má přinést před miškan svou hůl. Aharonova hůl rozkvetla jako mandlovník.

Šiši: Umístění Aharonovy hole do miškanu na věčnou připomínku. Vyčlenění kněží za služebníky v Chrámu. Ustanovení 24 kohenských dávek, mezi které patří TRUMA, BIKURIM, prvorozená zvířata atd.

Švii: Ustanovení Levitů za Chrámové pomocníky. Povinnost odvádět Levitům desátek (MAASER RIŠON).

Haftara (Šmuel 1 11:14-12:22): Obnovení Šaulova kralování, Šmeulova káravá řeč k lidu Izraele.

Fotografie týdne

ČNB vydala pamětní stříbrnou dvousetkorunu ke 400. výročí úmrtí významného židovského učence rabiho Jehudy Löwa ben Becalela, zvaného Pražský Maharal. Na lici dvousetkoruny je kompozice čtyř šesticípých Davidových hvězd různých velikostí, na rubové straně obrys postavy Golema. Autorem dvousetkoruny je Josef Šafařík.

Děti se učí Tóru s Mibereshit.org

		
<p>Korach a jeho společníci si stěžovali na Mošeho a Aharona: „Nepotřebujeme vás. Všichni jsme si rovni!“</p>	<p>Na druhý den byla vyhlášena zkouška. Kdo chtěl, mohl přinést do MIŠKANU hořící oběť.</p>	<p>Bůh udělal zázrak a Korachovci se propadli do země. Z jejich měděných lopatek nechal Moše vyrobit plášť oltáře.</p>
		
<p>Další lidé si stěžovali na Mošeho a bylo jim Koracha líto. Bůh je potrestal smrtelnou epidemií, kterou zastavil až Aharon hořícím KETORETem.</p>	<p>Bůh nařídil, aby knížata 12 kmenů přinesla své hole před MIŠKAN. Aharonova hůl rozkvetla jak mandlovník a Moše ji nechal umístit do MIŠKANU.</p>	<p>Protože kněží a Levité slouží v Chrámu, stanovil jim za jejich práci Bůh zvláštní odměny. Desátky a jiné dary od ostatních Izraelitů.</p>

Rabbi Sacks: Moc a vliv

Korachova skupina byla účelová koalice lidí nespokojených s Mošeho vedením. Na celém příběhu je ale nejzajímavější Mošeho reakce na „kritiku“. Moše si totiž poprvé vyžádal zázrak, který měl potvrdit jeho vyvolení. „Podle toho poznáte, že mě poslal Bůh, abych činil všechny tyto věci, a že nedělám nic z vlastní vůle: Jestliže tito lidé zemřou přirozenou smrtí a postihne je obecný lidský úděl, neposlal mě Bůh.“

Moše proti Korachovcům užívá sílu. Ten samý Moše, který ještě nedávno reagoval s takovým klidem na *útok* Eldada a Medada, kteří mu prorokovali smrt na poušti. A ačkoliv to praktický Jehošua vnímal jako přímé ohrožení Mošeho vůdčí pozice, sám Moše tehdy prokázal velký nadhled a odpověděl mu: „Ty žárlíš za mě? Kéž by byli všichni proroci a spočíval na nich Boží duch.“

Jaký byl rozdíl mezi Eldadem a Medadem na jedné straně a Korachovci na druhé? Čím se liší Mošeho „Kéž by byli všichni proroci,“ od Korachova: „Celá obec je svatá“? Je možné říct, že Moše jedná nekonzistentně? Těžko, vždyť žádný náboženský vůdce nebyl jasnozřivější. V jádru obou příběhů leží zásadní rozdíl.

Když měl Moše ustanovit svého nástupce, řekl mu Bůh: „Vem Jehošua a vlož na něj své ruce. Postav ho před Elazara kněze a celý národ a předej

mu ze své náhery, aby ho celá obec poslouchala.“

Moše měl udělat dvě věci. Vložit na Jehošua své ruce (viz rabínská SMICHA) a předat mu ze své náhery. Rabíni na první pohled jen prohlubují tajemství, když pasáž komentují: „Vložení rukou je jako zapálení jednoho ohně od druhého, předání náhery je jako přelití z jedné nádoby do druhé,“ ale v podstatě říkají, že existují dvě podoby vedení: moc a vliv, což se často lidem plete. Proto si pomozme příkladem. Máte-li absolutní moc a rozdělíte se o ni s devíti lidmi, máte najednou jen desetinu původní síly. Pokud ale ovlivníte devět lidí, vaší síly neubyl, právě naopak. Moc je o dělení (rozděl a panuj), vliv o násobení. Tóra zná dvě vůdčí role – krále a proroka. Král má moc, prorok vliv. Král vybírá daně, shromažďuje vojsko, soudí a rozhoduje. Udržuje společenský řád. Bez respektu ke králi (moci) se vše promění v anarchii.

Proroci na rozdíl od králů žádnou moc nemají. Sdělují slovo Boží, ale nemají sílu ho prosadit. Mohou „jen“ ovlivňovat. Elijahu brojil proti korupci, Amos kritizoval sociální nerovnost a Ješajahu hovořil o konci dní. A jejich slova dodnes inspirují, zatímco moc jejich protivníků – Achava, Jehošafata či Jehu – je dávno vniveč. Když král umírá, jeho moc končí. Když umírá prorok, jeho vliv sílí. (kráceno)